

Fekete Vince

LÉGIFELVÉTEL

Mint kavicsos part felé a hullám¹
fut, rohan megállíthatatlanul,
úgy árad hozzád most, feltolulván
a hang, a szó, s darabjaira hull.

S úgy ömlik feléd minden gondolat,
mint ez a már-már könnyű nyári nap
szivárog elénk, s visz, sodor, tolat
maga előtt házat, fát és hidat.

A szökőár előtt az óceán
hosszan feltárja mélye titkait,
a fenéken bóják, hálók, trófeák,

s képernyő, mely sötétet közvetít.
S te? Szikár alak, pózolsz némán a
sötét vízfal előtt: vaku-fény-árban.

JÓ ÉJSZAKÁT!

Az vagy nekem, mi testnek a kenyér²,
mi hungarocell huzatos háznak,
esendő fuvallat, s maga a szél,
alapozó smink, mit arcra ráraak

és krémmel bevon egy könnyű kézfej,
éteren által harmóniákkal

¹ W. S.: LX. szonett

² W. S.: LXXV. szonett

üzenő apró, tollseprűs lény, mely
a nyárral üzen, füvekkel, fákkal,

reklámtoll-köteg és hűtőmágnes,
veled írok és téged visellek,
és légópince, amire rátesz,

hogy időm lassan már kitelhet,
biztonsági öv és parkolóóra,
műholdképre váltok, térj nyugovóra!

SZEMBEÉJ

Már csak a napok egyhangú vonulása,
már csak az eső, a szél, a hódara,
csak a fényszóró hosszú, szűk udvara,
telefon, bicska, kulcsok kotyogása.

Csak a jobbról-balról bezárt kioszkok,
egy-egy magában bóbiskoló pláza,
pohár faláról elillanó pára,
már csak fáradt, kattogó riposztok.

Villódzó, zöld és kék színbe vont házak,
leomlott épület előtt egy állvány,
esőcsepp, zuhanó madárka szárnyán,

telefon képernyőjén látszó tárgyak,
az ablaktörlő tompa surrogása,
már csak az egész mint biankó számla.

PRESSZÓ

BECK TAMÁS CSÍL CÍMŰ NOVELLÁJÁRA

*Mint tökéletlen színész a színen,³
képtelen helyükre illeszteni
az alkatrészeket. Tömni, igen,
csak előbb még vízzel feltölteni!*

Lazán megtöltött tárolóedény
a kezében, *hiányát* nézi e
készüléken, melybe könnyedén
– új presszógép – kéne illenie.

A *hiányt* méri, s a *formát* keze,
dühösen, szitkozódva, sziszegve.
Reggel van, semmire sincs kedve.

Az hiányzik, aki ott van, vele,
míg kattog halkán a vekkeróra
két foszforeszkáló mutatója.

³ W. S.: XXIII. szonett